

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

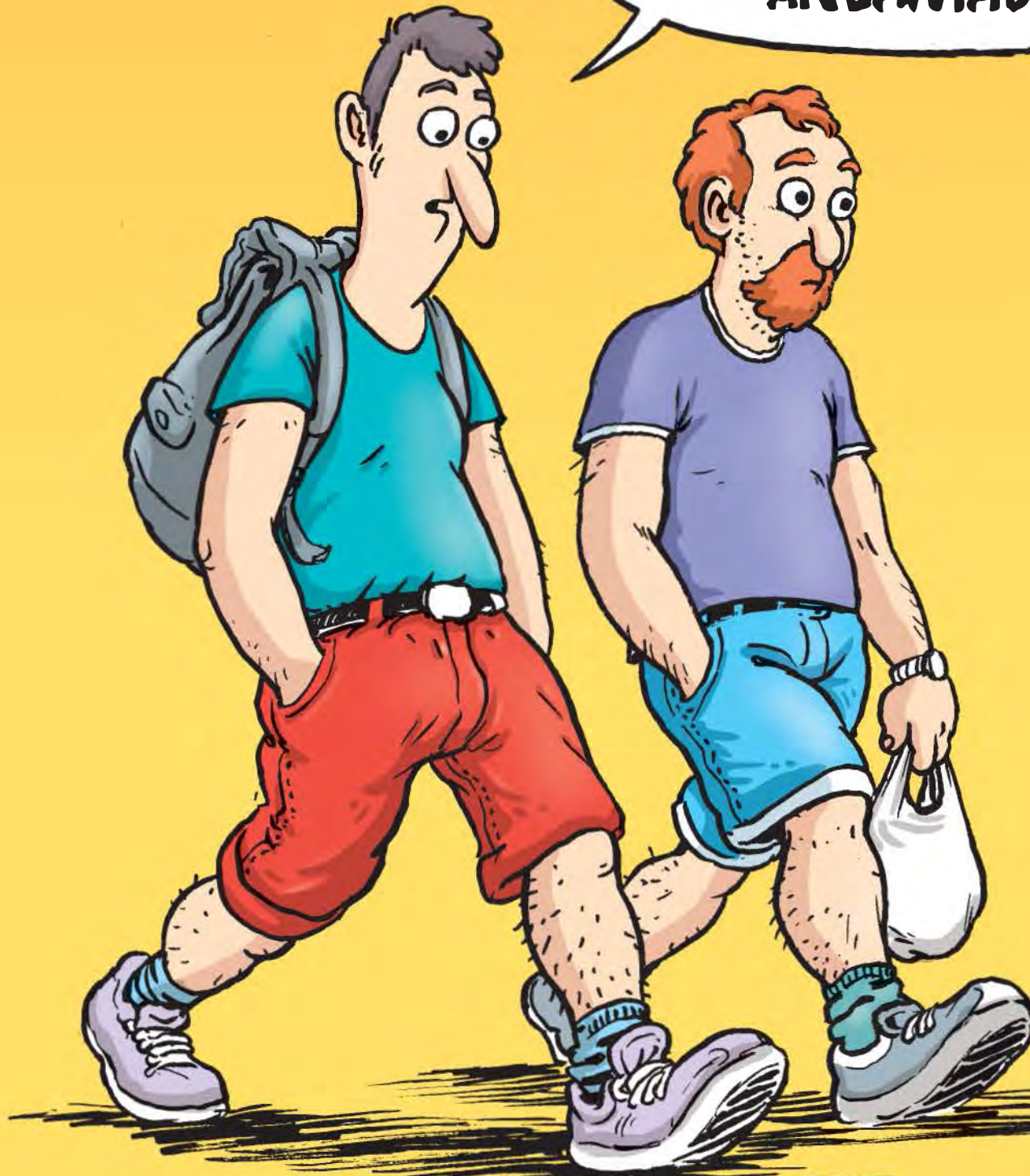
UYKUSUZ

3 TEMMUZ ÇARŞAMBA
SAYI: 2019/27 No: 618
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

Ergenekon davasında
“örgüt üyeliği” ile suçlanan
tüm sanıklar beraat etti.

SON SEZONDA
APAR TOPAR BİTİRDİLER,
NE OLDUĞUNU
ANLAMADIK Hiç!..

YAZ AKŞAMI HİKAYELERİ

"hepsi senin yüzünden.."

Bir matadorun pelerini gibi sallanıyordu gökyüzü, gözlerini açtığinde... Salyalı yanığını koltuğun kadifesinden ayırırken "Akşam olmuş amk" diye telaşlı bir ağıt yaktı huzursuz kalbi geçen gün için... Ama günün depresyonundan bile isteye uykulara gizlenenin kendisi olduğunun da farkındaydı... Öfkeli bir bulut gibi "Korkak, korkak" diye sakarak simsekleri tuvalete gitti... Olunca gücüyle işedi... Gargara yapan bir su aygırı gibi bağırarak klozetin gürültüsünde boğmaya çalıştı düşüncelerinin sesini...

Kısa bir süre için başarılı olsa da, ansızın bitti basıncı eşisinin... Son damlalar hayatın gerçeklerine atılan ufak yumruklar gibi "Plimp, pöp..." diye vurdu suya... Klozetin suyunda kendi yansımasını görene kadar bekledi... Dalgalar duruldu... Vesikası net bir şekilde belirlediğinde, bütün bu kom pozisyon, üzerinde güncel fotoğrafı bulunan dev bir nüfus cüzdanına dönmüştü...

Sifon iki haftadır bozuktur... Arada kovayla su döküyordu... Ama şimdi üşenmişti... Okumaya 3-4 sayfa önce başladığı bir kitap gibi, yavaşca kapadı klozetin kapağını...

Bir matadorun pelerini gibi sallanıyordu gökyüzü... Ama matadorun bilmediği, bu boğa kızgın değil, üzgündü... O arenaya bir yatak koysanız, o boğa yatar uyurdu amk çocukları! Yapacağınız işi görüm! Belki de İspanyollara sınırlemenin zamanı değildi... Kadife koltuk o'nu sıkıca kucakladı... "Düşünme bunları... Hadi dinlen... Seni seviyorum..."

Sönmeye yüz tutmuş bir köz gibi beyazların arasından kızarıyordu gökyüzü... Alaca karanlık sokaklara, evlere girmiş, çoğunun ışığını yakmıştı... Vücut buhusuyla nemlendirdiği kadife koltuktan kalkarken, koltukta oluşan basit kültür yaşamı "Gitme!" diye bağırır gibiydi... "Nereye gidebilirim ki?" der gibi döndü koltuğa... Bir süre göz göze hareketsiz bakıştılar... İkisi de birbirlerini çok yakından tanımışlardı, geçen yıllarda...

Gitti balkon kapısını açtı... Koltuğun yanına döndü ve balkon kapısına doğru itirmeye başladı koltuğu... Kapıya geldiğinde koltuğu sıpraz pozisyona getirdi... Çünkü başka tür lü geçmezdi...

Koltuğu 5. kattan aşağı bıraktı... Üzerine düştüğü arabayla beraber kuvvetli bir sıgık attı kadife koltuk... Komşular birer ikişer camlara sıktılar... Maksimum üçer olabildiler... Komşuların gücü bu kadardı... Ama polisler ekip arabasıyla dörderli geldiler. Olay yerini bantla çevirip delilleri incelediler... Ve kısa sürede koltuk sahibine ulaşıldı...

Neden attın? diye soruyorlardı merkezdeki sorgusunda... "Kadife yakıyordu, rahat değildik ikimiz de,"

dedi... "Kadife koltuk yakar" dedi polislerin babacan olanı... "Bırakın gitsin... Haklı,"

Eve döndüğünde artık başka bir adamdı... Mesela, o hiç bitirmedikleri kitaplar var ya, işte ilk iş onları okuyacaktı. Klozetten başlamaya karar verdi ve kapağını kaldırdı... "Unuttun mu? Ben su aygırımı" dedi klozet... "A-a?", diye şaşırdı... Sarsılarak uyandı... Evet sayın okuyucu... Adamımız daha yeni uyandı... Buraya kadar rüya idi. Uyandığında gökyüzü bir matadorun pelerini gibi kıpkırmızı sallanıyordu... Salyalı yanığını zorlanarak ayırdı kadife koltuğun koltuğundan... "Akşam olmuş amk" diye düşündü... Balkon çıkı... Serin akşam yeli, terli vücudunu ürpertti... Bunu bir adama ancak sevdigi kadın yapabiliyordu... Bilirdi o kadın, adamının sihirli noktasını ve buseyle ürpertir ayağa kaldırırdı tüyleri... "Kadınımsın" dedi akşama uzanan dudakları...

Zun lafın kıyası sevgili okuyucu, hayat bütün tecrübelerini yaşatacak bize... Mutlu olamaz, üzülecez, zevk alamaz, depresyona gireriz, öfkeleniriz... Burada bütün numara, bu tecrübelerin hiçbirinin bağımlısı olmamak... Yaşa-çık...

Bilemiyorum... Bir tatile ihtiyacım var... İnsan denizinin içinde kendi duygularını tecrübe etmek zor... Tatlı bir yalnızlık lazım... Duygusuz... -BİTTİ-

Silivri'de Bir Gün

EKREM İMAMOĞLU'NUN 2. SEÇİM ZAFERİNİN ERTESİ SABAHİ OTOBÜSLER SİLİVRİ'YE DOĞRU YOLA ÇIKIYO...

31 MART'TA KAZANILMIŞ SEÇİMİN 23 HAZİRAN'DA TEKRARLANMASI GİBİ, 2015'TE YARGILANIP BERAAT ETMİŞ GEZİ DİRENİŞİ DE 2019'DA TEKRAR YARGILANIYO...

DURUŞMA SALONUNUN OLDUĞU BİNANIN ÖNÜ ÇOK KALABALIK. İÇERİ GİREBİLMEK İÇİN YÜZLERCE İNSAN BİBUÇUK SAATE YAKIN GÜNEŞİN ALTINDA BEKLIYO...

GİRİŞTE TELEFON VE KİMLİKLERİN ALINDIĞI BÖLÜMDE İZDİHAM VAR. MEDENİYET KAYBI KİTAPININ YAZARI TANIL BORA DA ARADA SIKIŞMIŞ, İLERLEMeye ÇALIŞIYO...

İZLEYİCİ BÖLÜMÜNDE BERKİN ELVAN'IN ANNESİ VE BABASI DA VAR, YARGILANANLARA DESTEK OLMAK İÇİN DURUŞMADALAR...

SALON O KADAR BÜYÜK, YARGILAMA O KADAR UZAKTA Kİ, İZLEYİCİLER SİYASİ CEZA DAVASINI KONSER İZLER GİBİ DEV EKRANLARDAN İZLIYO.

ÖNLERDEYSE SAVUNMANIN TALEBİYLE ÇİZERLERE ÖZEL YER AYRILMIŞ, KÜRSÜDEKİLERLE GÖZ GÖZE GELME MESAFESİNDELER...

İÇERDE GÖRÜNTÜ ALMAK YASAK OLDUĞU İÇİN GELİŞMELERİ CANLI CANLI ÇİZİP BOYUYOLAR. ARA OLUNCA GAZETECİLER SAYFALARIN FOTOĞRAFINI ÇEKİP PAYLAŞIYO...

YİĞİT AKSAKOĞLU'NUN HEM GÜLDÜREN HEM HÜZÜNLENDİREN SAVUNMASI SIK SIK ALKIŞLARLA KEŞİLİYOR. MAHKEME HEYETİNDEN SES YOK.

MÜCELLA YAPICI SAVUNMASINDA İDDİANAMEDEKİ SAÇMALIKLARI ARTIK GÖZÜMÜZÜN İÇİNE SOKUYO.

ÇİĞDEM MATER'İN SANIK KÜRSÜSÜNDE YAPTIĞI ESPİRİLERE SAVCI YER YER GÜLÜMSÜYÖ, AKILLARDAKİ SORU: SAVUNMALARIN VERİLECEK KARARI ETKİLEME ŞANSI VAR MI?

DAVADA KARAR ERTESİ AKŞAM ÇIKTI, YİĞİT AKSAKOĞLU TAHLİYE OLDU. Bİ SONRAKİ DURUŞMA 18-19 TEMMUZ'DA, GELMEK, İZLEMek, EL SALLAMAK SERBEST...

HKO

Ay valla kendimden bıktım. Bıktım, yıldım, usandım.

Bu kendimi başka bir kendimle değiştirmem gerekiyor. Şaka maka bunca yıl da gebermeden gelebilmişim. Çoğu insan bu kadar da yaşayamıyor bu kadar gerizekalılığa rağmen.

Yani iyi idare etmişim. İyi mi idare ettim yoksa iyi mi hasıraltı ettim peki problemlerimi? Mevzu orada. Sorunlardan hep kaçmışım, hiçbirisiyle de yüzleşmemişim. Mal gibi gelip, mal gibi gitmişim, kendime iyi bakmamışım, sadece keyfime iyi bakmışım. Böyle olunca da gün geliyor dımdızlak ortada kalıyorsun o daha önce bakmadığın kendinle. Kendimi de pek sevmemişim onu anlıyorum. Kendimi sever gibi yapıp hep keyfimi sevmişim. Kendime çok az iyi bakmışım. Ne iyi beslenmiş, ne iyi dolaşmış, ne iyi okumuş, ne iyi izlemiş, ne iyi dinlemiş, ne iyi gezmiş, ne de iyi yaşamışım. Yani şimdi insan vücuduna ve aklına iyi bakmazsa bir noktada ne oluyor? Evet, bildiniz balatalar sıyrılıyor. Kamyonun bakımı yaptırma, dağ taş ayı gibi

yükle kullan, sonra bu alet neden arıza ışığı yaktı. E bundan dolayı yanar o ışık...

Neyse zararın neresinden dönsen daha az zarar. Kar filan değil. Zarar saplaytıd bi kere. Orası kesin, maksat bundan sonra g*tü kurtarmak, bundan sonra kendine iyi bakabilmek, bundan sonra yaşamaya yaşamak gibi bakabilmek. Yoksa her gün öyle ya da böyle yine aynı şekilde devam edersem çok da uzun süre online kalamayacağım. Her güne bir intihar sıdırmak çok fazla. Her gün kendini kaybedip, ertesi sabah 'Ya neredeydim ben' diye güne başlamak olmuyor. Gün başlamıyor artık bir noktadan sonra. Hep bir spiralin içinde çıkışa doğru bakar şekilde buluyorum kendimi. Şimdi ya o döngüyü durduracağım ya da o beni durduracak. Bir noktada hareket edemez hale geleceğim.

Kendime daha iyi bakacağım, çevremdekilere daha iyi davranacağım, güzel besleyeceğim kendimi ve çevremi. İlham alıp ilham vereceğim gücüm yettiğince. Daha sevgi dolu olmaya çalışacağım, aldığımı yansıtmayı deneyeceğim. Her şeye sahip olmaya çalışmayacağım, her yeri göreceğim. Gereksiz maceralardan kaçınıp, gerekli maceralara hazırlanacağım. Kendime saygı duyacağım, unuttuğum, kaçırdığım günler olmayacak. Düzenli yüzeceğim her gün olmasa

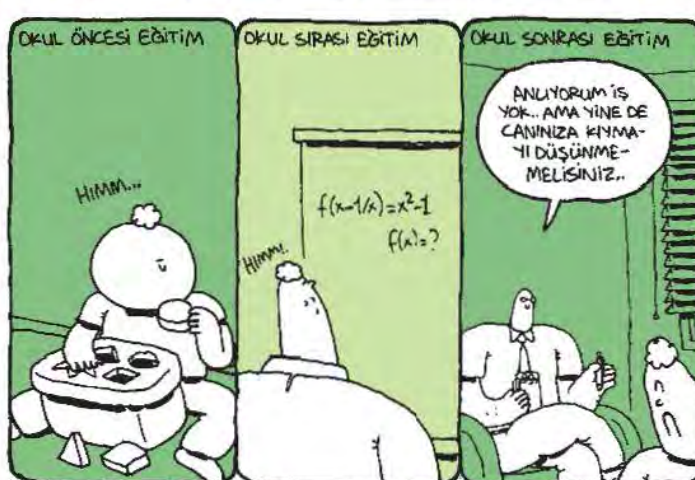
da gün gün... Güzel müzik dinleyip, güzel şeyler okuyacak, izleyeceğim. Tekrarların sonsuz döngüsünde değil, zamanın gidiciliği ve anın teklifi üzerine düşüneceğim. Bugün varım, yarın belki de daha az varım, bunu unutmayacağım. İmkânım varken yapacak, bir sonraki fırsatı beklemeyeceğim. Bakalım ne kadar olacak, ne kadarı olamayacak, ne kadar da heder olacak.

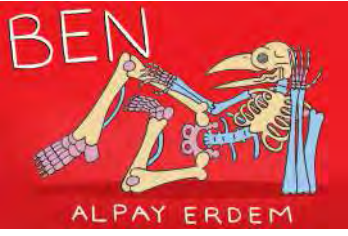
Bunları uygulamaya çalışırken yine aynı birey olmaya devam mı edeceğim yoksa. Yoksa böyle giderse filmin sonunu film bitmeden izlemek mümkün olacak. Hiç de öyle bir şey istemiyorum. Daha yapmak istediğim çok şey var. Daha bunun müziği var, kitabı var, davulu var, konseri var. Aslında bir sürü şey de yapabiliyorum ama bizim çocuk ne yapalım böyle denyo oldu. Sezyum'du Denyum oldu... Zamanla her şey her şeye olabiliyormuş, onu da böyle görmeseydik iyiydi. Kendim kendim diye diye aslında kendime hiç de özen göstermemişim. Bencillik bireyin kendisine yapacağı en kötü şeylerden biri. Önce kendine sonra çevreye. Bakalım gelecekte başıma daha neler gelecek.

Benim başım dedim ama sizin başınız aslında. Hepimizin hepimizden ders alması lazım. Herkes akıllı olacak.

@kaansezyum

Merhaba.

Hani bazen böyle arabaya benzin alıyorsun da, diyelim yüz liralık, anamm yüz liralık, canımm yüz liralık, yüz liralık, çünkü yani arabaya benzin alacaksın da yüz liralık alacaksın baba, bu arabaya benzini yüz liralık

alacaksın, yüz liradır iyidir, alıyorsun da böyle benzini, ne bileyim misal göstergede üç tık atıyor, önce bir sinirleniyorsun, "püüü, paranın da hiç değeri kalmadı, yazıklar olsun" diyorsun, demiyor musun diyorsun, diyorsun da diyorsun, diyorsun da diyorsun, diyorsun, sonra sen böyle sinirle yola devam ederken, hop bir tık daha geliyor ya, kendiliğinden, hediye gibi, o anlarda hayvan sevinmiyor musun, seviniyorsun, tabii ki seviniyorsun, çok da güzel seviniyorsun, pek de güzel seviniyorsun, seviniyorsun da seviniyorsun, seviniyorsun da seviniyorsun, yorsun, yorsun da yorsun, yorsun da yorsun, öyle bir güzel seviniyorsun, sonra tam böyle sevinirken, hop o bir tık tak diye düşmüyor mu, işte o anlarda "Allah kahırbela" demiyor musun, diyorsun, diyorsun da diyorsun, diyorsun da diyorsun, diyorsun, sun, un, nun, yani işin özü şunu anlatmaya çalışıyorum, hayatta diyorum bazı şeyleri çok da kafaya takmamak gerek diye düşünüyorum, kafaya takıyorsun da noluyor, bak bir tık atıyor, bak bir tık düşüyor, arabaya koyduğün benzin bile sana oyun ediyor, o yüzden çok da şeyapmamak lazım, "amaaaan, bir daha mı geleceğim dünyaya" demek lazım, o noktaya zaten insan eriştiği zaman, o insanın sırtı da kolay kolay yere gelmiyor, güzel bir hayat yaşıyor, seviyor seviliyor.

Geçenlerde de bir arkadaşım durup dururken "amuda kalkıyor musun Alpay" diye sordu. "Amuda mı kalkmak" dedim. "Evet" dedi "amuda kalkmak". "Niye ki" dedim. "E herkes amuda kalkıyor, sen niye kalkmıyorsun acaba amuda" dedi. Dedim "kim kalkıyor ya amuda, amuda kalkmak ne demek" dedim. "Oohoo" dedi, "sen bilmiyor musun herkes kalkıyor şimdi amuda" dedi. "Şaka mı bu ya" dedim. "Kesinlikle şaka değil, gerçekten herkes amuda kalkıyor" dedi. "Ne zamandan beri kalkıyorlar peki amuda" dedim. "İki üç senedir rahat bir kalkıyorlar amuda" dedi. "Sen kalkıyor musun peki amuda" dedim. "Tabii ki kalkıyorum" dedi. "Kardeşlerim de kalkıyorlar amuda" dedi. "Amuda kalkmayan yok, ben sana öyle söyleyeyim" dedi. "Herkes yani şu anda üç seneden bu yana amuda mı kalkıyor" dedim. "Emin ol Alpay, amuda kalkabilen kim varsa amuda kalkıyor, amut keşfedildi resmen" dedi. "Bir anda mı oldu ki her şey" dedim. "Evet bir anda oldu" dedi. "Bundan üç sene önce kimse amut bilmezken şimdi herkes amuda kalkıyor" dedi. "Allah Allah ya" dedim, "mekik desen anlayacağım da, amut çok zor değil mi ya" dedim, "En son çocukken kalkıyordum ben amuda" dedim. "Mekik ne ya" dedi, "amut varken" dedi. "O derece diyorsun" dedim. "O derece tabii" dedi. "Amudun tadını bir kez alan, amuttan bir daha kopamaz" dedi. "Peki" dedim "ben sana bir şey soracağım". "Sor" dedi. "Madem herkes son üç senedir çılgınlar gibi amuda kalkıyor, benim bundan niye haberim yok" dedim, "çünkü herkes amuda kalksa benim bundan bir şekilde haberim olurdu" dedim. "İşte şu anda oldu senin de haberin" dedi. "Biri sana söylemeden nereden bileceksin" dedi. "Niye söylememişler ki acaba" dedim. "E orasını da artık ben bilemeyeceğim" dedi. "Çok sağlıklı bir şey ama amuda kalkmak" dedi. "Mutlaka sen de amuda kalk" dedi. "Hadi eyvallah" dedi gitti. Kahvecideydik o ara. Ben de sonra eve gittim. Önce şöyle bir koltuğa oturdum, duvara baktım. "Olur mu lan acaba" dedim, "kalksam mı acaba amuda" dedim. Sonra dedim, "hemen tez canlı gibi amuda kalkmayayım şimdi, özentisi gibi, sonra kalkarım yarın kalkarım ben de amuda" dedim. Ertesi gün yine baktım duvara. "Ne bileyim, bana biraz saçma geliyor aslında amuda kalkmak" dedim. "Herkes amuda kalkıyor diye ben de mi amuda kalkmak zorundayım, bilemedim" dedim. "Bugün de kalkmayayım amuda, yarın kalkarım" dedim. "Daha yaşım ufak, kaçmıyor ya amut" dedim. Ertesi gün oldu, bir daha baktım duvara. "sokmuşum ya amuduna" dedim. "Kalkmıyorum lan amuda" dedim. "Kalkan kalksın, ben kalkmıyorum amuda" dedim. Daha sonraki günlerde ise kesin kararımı verdim ve amuda kalkma fikrini kafamdan tamamen sildim. Şimdi var ya, kralı gelse beni amuda kaldıramaz. Öyle yok öyle. İnsanların beynine girip insanları amuda kaldırmak yok öyle. Zaten bence bu işte bir iş var. Bu amuda kalkma işinde bir iş var. İçime sinmiyor. Toplumsal olarak dinamiklerimizi çöktürmek istiyorlar. Kan beynimize otursun, yarasa gibi kendimizi bilemeyelim istiyorlar. Bugün bir yarasa'nın yaşamına bakın. Ben bu kadar söylüyorum. Ben de eğer Alpay'sam ben bu oyunu bozar, ben de bu amutçulara neler ederim, sen de seyret o zaman, bak neler ediyorum ben. Amut'muş. Böyle bir saçma bir şey olamaz. Amut ne ya amut ne. Amuda kalkmak ne Allah aşkına ya, amuda kalkmak ne. Yemek yediğin yer mutlu olduğun yer bir de. Bursa'da iskender yiyorsun, orada mutlusun. Antalya'da piyaz yiyorsun, orada mutlusun. Muğla'da sevdiğin bir kahvaltıcı, iyi bir meyhane var, orada mutlusun. Hoşça kal.

"HEY"

6 Temmuz Cumartesi / Kadıköy Bahane / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 345 54 49
12 Temmuz Cuma / BKM Mutfak Çarşısı / Saat: 20.00 / bilgi: 0212 327 72 00
17 Temmuz Çarşamba / İzmir Alsancak 6:45 / Saat: 21.00 / bilgi: 0532 564 50 35

CEM GÜVENTÜRK

HER ŞEY ÇOK GÜZEL OLMAKTAYDI

Emrah'ın telefonuyla uyandım. Telefon sesiyle uyanmaya alışık değilim, o yüzden önce

"Sabah sabah ne oldu abi, Karga bokunu yemeden arıyorsun?" diye çıktım.

Bir süredir hepimizden düzenli bir hayat süren Emrah, "Şu an batı yarı küresinin bir kısmında sabah olsa da yurdumuzda kargalar beş çayına oturdu moruk," dedi.

Biliyorsunuz dünyada hâlâ moruk ifadesini kullanan üç kişi var; bunlar da Emrah Ablak, Seren Yüce ve Feridun Koç. Feridun Abi ve Seren sinemacı oldukları için tanışsa da Emrah ikisini de tanımıyor. Ben de bir an için üçünü bir araya getirirsem moruk kelimesinin eskisi gibi yükseleceğini ve günümüzde kanka, kanki, kardo gibi kelimelerin yerini alacağını hayâl ettim. Aslında bunu bir an önce yapmalıydım zira sağda solda "kardo, kanka" gibi hitaplar duydukça içimde habis bir ur büyüyordu. Üçünü derhal bir araya getirme planını aklımın bir kenarına yazdım ve saate baktım. Beş olmasa da çıkıp bankaya para çekmeye gitsem çekemezdim. Tabii bunda hesabımda para olmamasının da rolü var ama para olsa bile gidene kadar banka kapanırdı.

"Söyle abi, kusura bakma geç yattım," dedim. "Moruk hani bu İmamoglu gelince her şey çok güzel olacaktı?"

"Bir şey mi oldu?"

"E bir şey olmadı işte, sorun o," dedi Emrah.

"Peki," dedim, "sen ne olmasını bekliyordun ki?"

"Yani ne bileyim abi, hava gölgede otuz derece, sıcağın feleğimiz şaşı, sıcak bir şey değil de çok nemli hava, nem fena," dedi.

Emrah'ın iklim hakkındaki fikirlerini onayladıktan sonra telefonu kapattım. Giyinip dışarı çıktım ve Peyote'ye gittim. Çünkü herkes bilir ki güzel çay barda içilir, zira çayı aslında kendileri için demlerler, bir de benim gibi kılkuyrıklar içer. Ama benim asıl derdim birbirine hâlâ moruk diyen insanları bir araya getirerek bir uzay zaman kırılması yaratmaktı. Barda Feridun Abi'yi gördüm. Yanına gidip oturdum, selam verdim.

"Moruk nasıl olacak bu işler?" diye cevabı insanlık tarihi boyunca verilememiş bir soru yöneltti.

"Hangi işler Feridun Abi?"

"E işte bu seçim meçim. Hani her şey çok güzel olacaktı? Beyoğlu'nda hiçbir değişiklik yok moruk, Beyoğlu sakinlerinin yüzde kırkını saç ektirip kafasını havalandıranlar, kalanını da şerbetli tatlı satanlar oluşturuyor hâlâ."

"Abi sen ne yönde bir değişiklik bekliyordun?"

"Ne bileyim ulan, kitap günleri vardı eskiden Mis Sokak'ta, şuraya iki üç ağaç diksinler, sabah kamyon giremiyor ağaçları kaldırdılar, kamyon yerine el arabasıyla taşınlar malları moruk."

"Abi ben belediye başkan vekili miyim?"

"Ne bileyim lan, ayarlayın bunları, her şey çok güzel olacak dediler, olsun işte."

"Tamam Feridun Abi," dedim ve dergiye geçtim. Zira bilen bilir, ortadoğu ve balkanlarda, birinciye değilse de ikinciye gelen çay Selami'den içilir.

Dergide Selami ben sormadan çayı masama koyup,

"E hani ne oldu İmamoglu," diye çıktı.

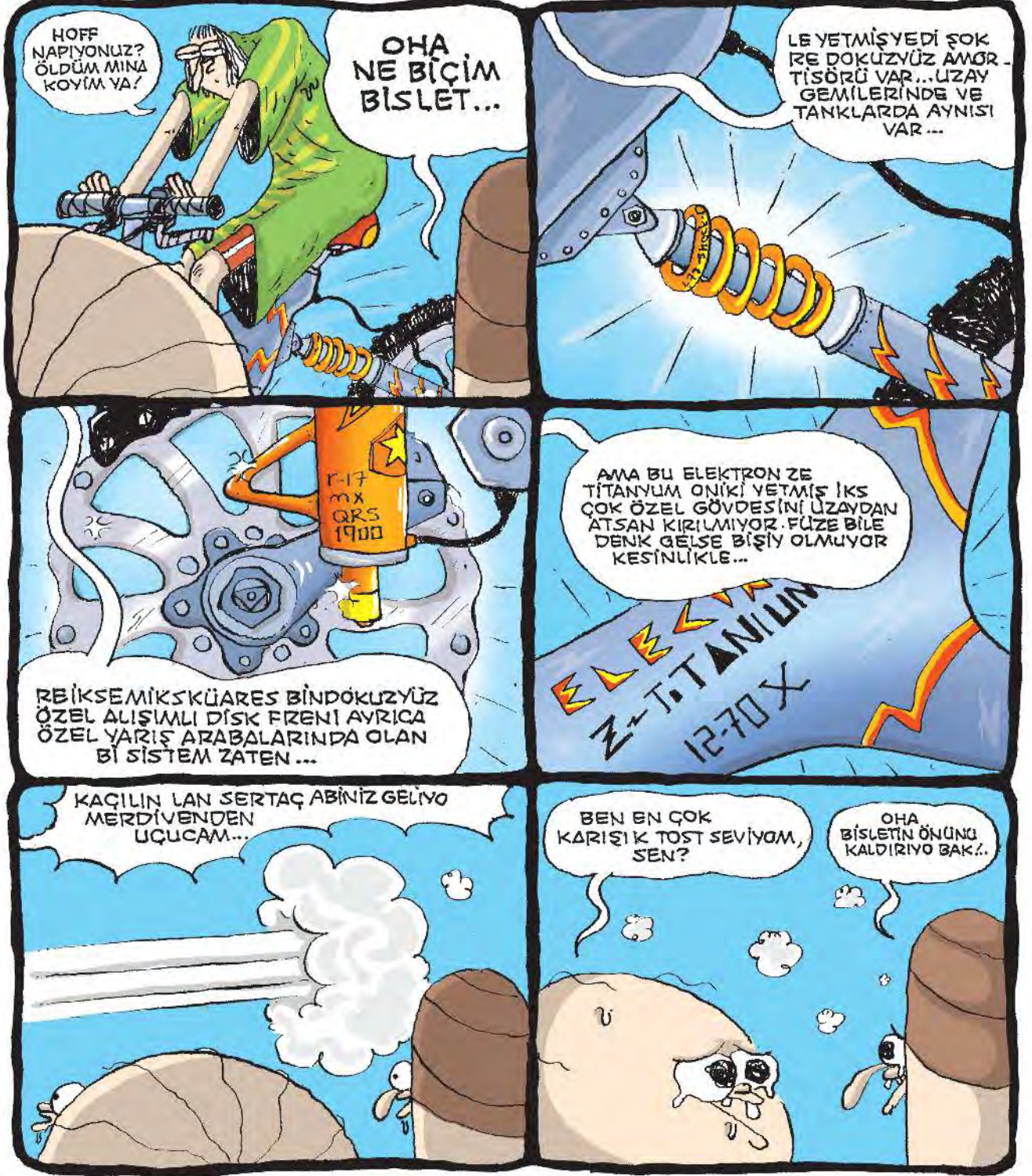
"Yahu Selami ben CHP merkez karar yürütme kurulu üyesi miyim hatta ben CHP üyesi miyim? Ya ben CHP'li bile değilim bana niye soruyorsun?"

"Bilmiyorum artık, her şey çok güzel olacak, diyorlardı ama bir şey olduğu yok."

"Yahu ne olacaktı iki günde? Sen ne bekliyordun?"

"Ne bileyim ben kanatlarımız falan çıkacak diye bekliyordum."

Tam "Vay arkadaş sen de bambaşkaymışın," diyecektim ki kıs kıs güldüğünü fark ettim. İçeride arşivden Ahmet Yılmaz'ın karikatür albümünü almış, orada milenyuma

girdikten sonra anında uçan arabalar ve kanatlanmayı bekleyen adamların olduğu karikatürü okumuştum ve şimdi beni makaraya sarıyordu.

"Selami o elinde tuttuğun kitabın, parmağını koyduğın sayfasında milenyum karikatürü mü var?" diye sordum, gülererek gitti.

Sonra oturup çalışmaya başladım. Kağıdı kalemi çıkarttım, hesap kitap yapmaya koyuldum. Kafamı bir kaldırdım ki Yiğit gelmiş. "Naber abi?"

"N'olsun? Ne düşünüyorsun, nasıl olacak bu işler?"

Bak yine aynı soru. Ben de dayanamayıp

anlatmaya başladım.

"Şimdi ben Feridun Abi'yi bir arkadaşın doğumunu var, mutlaka seninle tanışmak istiyor diye dergiye çağıracağım. Aynı zamanda sen de Emrah'ı ara, youtube'a video yüklüyoruz diye kandır, o da gelsin. Seren'e biraz evvel "Elimde süper senaryo var, tam altın aynık," diye mesaj attım o da geliyor. Önceden şu küçük odaya iki tane kamera koyup youtube yayınına geçelim. Sonra üçü de geldiğinde odaya sokar kapıyı üzerlerine kitleriz. Ne dersin?"

"Alla alla, niye yapıyoruz böyle bir şeyi?"

"Youtube'ta viral olacak, üç tane sürekli birbirine moruk diyen adamı izleyenler

kardo'yu kanka'yı bırakıp birbirine eskisi gibi moruk diyecek, böylece her şey çok güzel olacak."

"He... O muydu abi her şey çok güzel olacak dediğin?"

"E güzel olmaz mı sence?"

Yiğit biraz düşündü.

"Aslında evet lan, şu an o kadar bana yeter de artar bile. Hatta ben başlatıyorum akımı moruk, sana kolay gelsin," dedi.

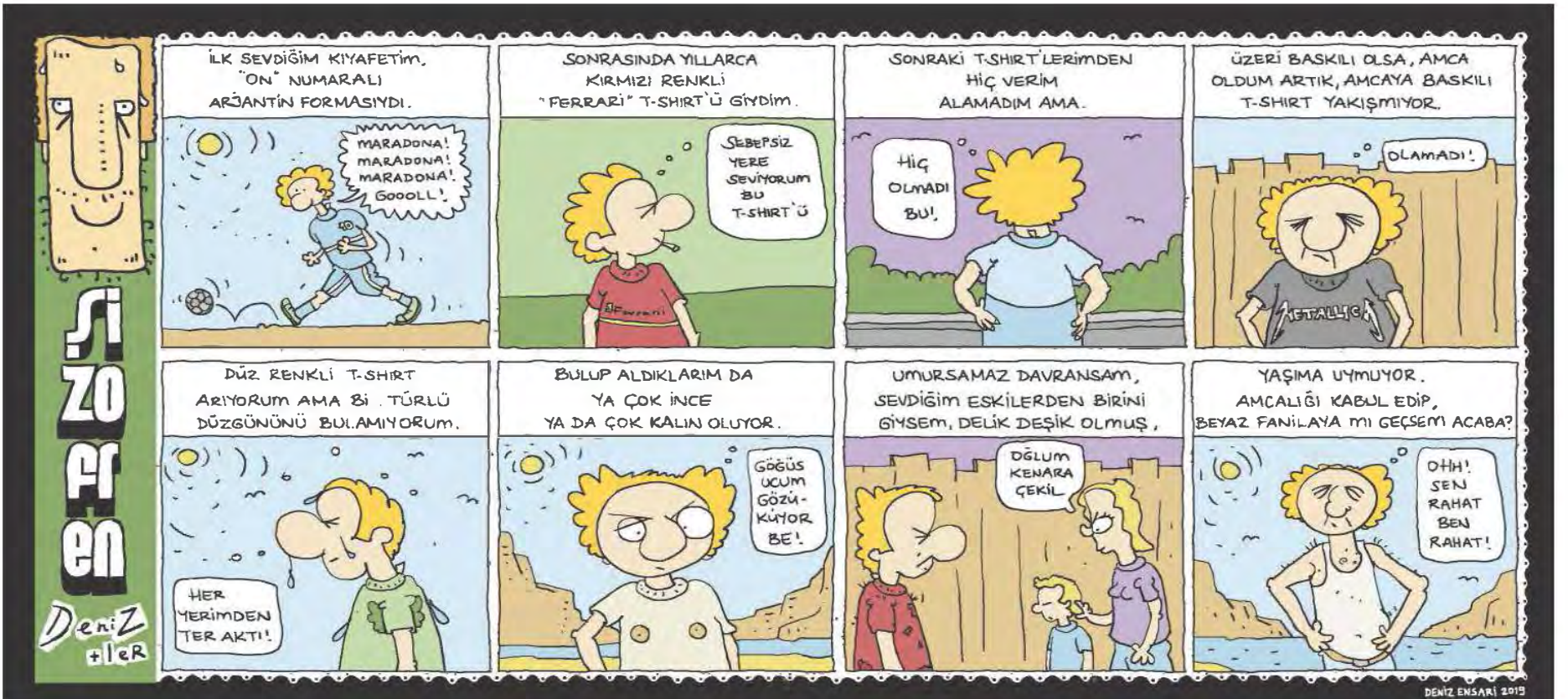
Ellerimi ovuşturmaya başladım zira her şey yavaş yavaş çok güzel olmaya başlamıştı bile.

ve SİNEM

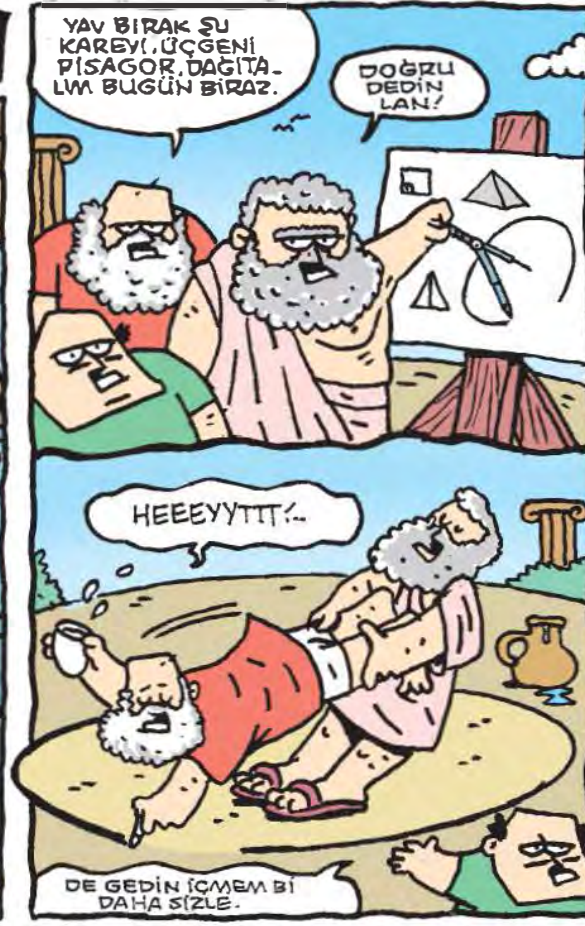
buraları avcunun içi gibi bilir

cihan kılıç

ÖZER AYDOĞAN

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

“Loş kayıkhaneleriyle bir yalı/ Dinmiş lodoların uğultusu içinde”

Orhan Veli

Hava hızla kararıyor. Boğucu bir sıcak. Kıpırtılı karanlık bulutlar. Dalgaların uçlarında köpükten olma ince ince beyaz çizgiler. Rüzgâr da şiddetleniyor. Uğultular vınlamalar. (“Çıplak Dağda Bir Gece” --çalsa, yakışır--) Geceyi bekleyiş. Sarsak ama hızlı adımlarla arka tarafa gidip pencereleri teker teker kontrol ediyorum. Balkon. (Etmıştim halbuki, etmez miyim) Aralık olan var mı? Ya bu gece tekrar olursa? Ya olursa? Zaten kendinden kırk yamalı üç kuruşluk, zavallı, perperişan bir uykum var.Vardı. Onu dahi heba/heder/mundar... piç ettin. Pılık pırtık . Didik didik. Defalarca kalktım ışığı yaktım. Defalarca.Yamuk, bulanık bakışlarla yarı baygın seni aradım.Yanan ellerle. Isırıklar içinde. Densiz ayarsız. Rezil şey.

Perdeleri müphem/meşkur... ayarsız, dengesiz hareketlerle sınıksı kapıyorum. /Tam uyuyamayınca öyle, o şekil oluyorum)Nevrotik. (Karpaz dağlarında Kont Orlok’un şatosu civarındaki köylerden birinde yaşayan bir köylünün hava kararmaya başlarkenki hissiyatı-- Nosferatu--) Kapılara kalın çapraz tahtalar çaksan etsen kar etmez. Olmaz buna.Anahtar deliğinden de süzlebiliyor.

Işığı kapatınca. Bekleyiş. Ses bekleyiş. Karanlıkta. Beklentisi kendinden bin beter o ses. Allah’ım o ses.Yarı saydam, çıt kırıldım, kedi kılından ince o üften püften: o yarı var yarı yok zar zor görülebilen minik mahlûk; o sesi nasıl/herden/neden çıkartır? O ürpertici ses. O vızıltı. Kendi korku efektini kendi imal ediyor. (Jaws yaklaşırken duyulan o ses: ondan vahim)

Bir tehdit. Bir meydan okuma. Bir ikaz da... Sanki.Ama içinde ince bir alay da mı ihtiva eden bir ikaz? (Duyacaksın, ama önleyemeyeceksin) İnsan mistik/ metafizik/varoluşsal/ontolojik montolojik o ince alay’ı sezer gibi oluyor. (Kaptan Ahab misali çılgınca, ölümüne kapışmalara girmek, pire için yorgan morgan tutuşturmak ... o mahmur, bulanık kafayla...) Bir “ısırılma, uyandırılma” meselesini aşıyor.Vak’a. Onlar basit. Çaresizlik. Mutlak çaresizlik kafana “dank” ediyor.Acç.Acziyet. Koca uygarlık, Mars’a gidip oralarda dolanan araçlar, havada ters takla atıp yine de ayakları üstüne şıp diye düşen robotlar falan... Kırk türlü danslar eden Asimo... Hepsi hava. Görüyoruz; Mars’a giden araçlarının kalkışını tv den izliyorlar, evde oturmuş, ama arkadaki kapiya, pencereye tel takmışlar. Başka yöntem bulamadık işte. Hepsi o.Tel. O kadarını binlerce sene önce de yapıyorlardı. Karşılarında çaresiziz. Hala.Yüz milyonlarca insan öldürdü onlar.(sivrilere diyorum aman) Tarih boyu. Biz tel takıyoruz. (hadi gene,

Nosferatu 1922

bayıldığım müthiş; dahi şair: daha önce de buralarda alıntıladığım ünlü “Kaplan” şiirinde varoluşun iki zıt ucu:“Masumiyet”i simgeleyen “Kuzu” ile, diğer

uç: yırtıcı, parçalayıcı, korkunç, yıkıcı ama muhteşem “Kaplan” karşısında şaşırır. Hayrete düşer. O karışıklık, o iki zıt uç. Sorar kaplana :“Hangi ölümsüz el ya da göz kurabildi/ O korkunç simetrini” “Güldü mü görünce eserini/ Kuzuyu da yaratan mı yarattı seni” Yukarıda sözünü ettiğim “ince alay”: işte o. Esas “Sivrisinek”i görünce:“eserini”: (Daha fazla gülmüştür bence-- Sivrisineğe de sorulmalı o aynı soru.--)

Gece yaklaşıyor. Kıldan ince o bilek. Bükemediğimiz o bilek. Bileğin... Kanımızı her gece taze taze akıtıp, tanrılara tapınaklarda sunar gibi kutsal kaselerde yanı başımıza bıraksak olur mu? (Damar arama zahmeti falan...) Olur mu? Bırakır mısın yakamızı?(tel mel almasak-- savunma sistemi--)

Dur bakalım. Perde arasından bakıyorum. Rüzgar böyle şiddetini korursa uyurken pencereleri bile açabilirim. En çok rüzgârdan korkuyorlarmış çünkü. Öyle yazıyor “Mesnevi”deki o ünlü

hikâye. Orada. Hz. Süleyman’ a “rüzgâr”ı şikayete gidiyorlar bunlar.“Bizi mahvediyor, zulüm ediyor” falan filan diyerekten; Sivrisinekler.

İnsanı bu derece gılgışlı düşüncelere salan sivrisinek, şiirimizde yer bulamamış pek. Hayret. (Orhan Veli yazsa yakıştırdı.--“Pireli Şiir”in müellifi--) Ben yazıyı çok sevdiğim (İstanbullu Ermeni) büyük şair Zahrad’ın “Sivrisinek Hesabı” şiiriyle bitireyim:

“Evlendiğinde Gigo/ Düşündü/ --Odada ne kadar varsa sivrisinek!/ Yarısi kendine gelse eğer/ Yarısi da karısına gider--/ --bölünür--/ Hayat müşterek!! Gel gör ki güzdü--/ Sivrisinekler çoğaldı/ Gigo’yu aldı bir dert!! Boşa çıktı çabası--/ Şimdi yine/ bir o kadar sivrisinek/ Bir kadın da cabası!”

Zahrad 1924-2007

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

• SİLİĞİN ŞİİRİ

Biliyorum oğlum. Ben de vardım ya!

Ömrüm bunu söylemek'e geçer benim
Her yerde ardını ben,
ama yoktum aslında.
Bazen bir sokak kavgasında,
Ya da Fıfırk savaşında...
Atatürk'ün sofrasında bazen,
Bazen de ucuz, leş bi barda.

Her yerde vardım,
Ve tanık olduklarım,
Yokmuşum gibi anlatıldı hep bana
Sonuna kadar dinledim,
Ve yine aynı cevabı verdim.
Biliyorum oğlum, ben de vardım ya.

Silik...

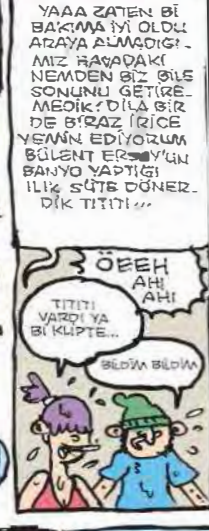

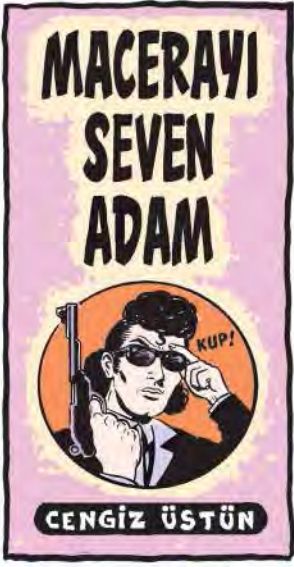

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin
Gülmen

Bugün spor salonuna gideceğim.

Mahallede apartmanların kapılarına sıkıştırılan kebabçı broşürlerini benim kadar dikkatli, benim kadar özenli inceleyen bir başkası yoktur. Büyük bir iddia, farkındayım. Bu dünyada iddia sahibi olacaksınız.

Hangi kulvarda kimlerle neden yarışıyorum diye düşünmeyeceksiniz.

Kebab konusunda mahallede yaşayan çoğu insandan çok daha ileri bir durumdayım, tevazu gösteremem. Mahallede yaşayanların hepsi çok yaşlı, zaten şekerden tansiyondan kolestolden yaşlılıktan bir şey yiyemiyorlar, bunun mahalle çocuklarının maçına dalıp herkesi çalıştırmaktan, gol üstüne gol atıp bir de üstüne golü yiyen on yaşındaki çocuğa hareket çekip çocuğu ağlatmaktan ne farkı var diyebilirsiniz. Umrumda olmadığını göstermek için ne yapmam gerekir? Hayat sahasına çıkan son dakikaya kadar top oynamayı göze almıştır. "Abi topu ver, abi topumuz, abi lütfen, abi mahalle maçıımız" diye yalvarmanın anlamı yoktur. En sevmediğim şey çocuk yalvarması.

Kapıya bırakılmış bütün broşürleri toplayıp eve

girdim. Kanepesinde oturan bebeğim elimdeki tomarı memnuniyetsiz bakışlarla süzüyordu. "Ne var? Benim şahsi keyiflerim, kişisel ilgi alanlarım olamaz mı? Herkes kitap okuyup film izlemek zorunda mı? Ben artık yorulmuş. Artık damarlarımı kaliteli etle yağlamak dışında pek bir şey ilgimi çekmiyor." der gibi baktım. O da "bu broşürleri dışarıdan toplayıp toplayıp eve getiriyorsun, farkında değilsin ama aynı zamanda broşürleri kapıya bırakan adamın el kirini, kapıyı elleyen yaşlıların mikroplarını ve sokaktaki tozu da eve sokuyorsun" der gibi baktı. Bu karşılık verilmesi

kolay bir bakıştı, zorluk çekmeden "kekik kokulu kebabları yerken böyle bakmıyordun ama" şeklinde bakarak diyalogu sonlandırdım. Birine iki seferden fazla iyi et yedirderseniz o şahıs dünyadaki bütün etlerin güzel olduğunu, bir daha hayatı boyunca kötü et yemeyeceğini zannetmeye başlıyor. Olayın perde arkasındaki araştırmaları, değerlendirmeleri, harcanan zamanı bilmiyor.

Kebabçı broşürlerinin (broşür? flyer? reklam?) arasına yeni açılan spor salonunun broşürünü saklamışlar. Fakat bu şeytani bir plan. Sadece kötü ışıklandırma ile çekilmiş adana, beyti, döner fotoğrafı göreceğim diye çalışma masama dizdiğim broşürlerin üzerinden bana bakan çok kaslı adam

görünce dengem bozuluyor. (Bir ara "ünlü yazarların çalışma masalarının fotoğrafları" albümlerine girip çok dikkatli bakıyordum. Kimisi kitapları masasına yığmış, kimisinin masasının üstünde sadece çalışma lambası ve kalem var. Vay vay vay diye inceliyordum. Ben de şöyle yaparım, Mark Twain'den şunu alırım, Virginia Woolf'dan şunu araklarım diye düşünürken çalışma masasının geldiği noktaya bak. İnsan nereden nereye diye düşünmeden edemiyor.) Diğerlerinden daha iddialı bir

Sizin vücut tipiniz aslında spora uygun.

kebabçı adana kebabının fotoğrafını dikine ve tam sayfa basmış. Spor salonunun reklamındaki kaslı çocukla aşağı yukarı aynı boyutta. Bir kalem alıp adana kebaba kol bacak çiziyorum, yüz ve saç ekliyorum. Sonuç tahmin ettiğim gibi. Adana kebab bana benziyor. Adana kebab benim. Spor salonu reklamındaki çocukla adana kebabı konuşturuyorum. "Hocam, ne diyorsunuz, olur mu bizim işimiz?" diyor adana kebab. Kaslı çocuk olmaz demiyor ama "tabi çok işimiz var, öyle hemen zayıflama ya da kaslanma beklemeyin ama düzenli ve azimli bir çalışmayla sonuç elde edebileceğimize eminim" diyor. Adana kebab üzerinde bir miktar daha oynama yaparak kilo verirsem nasıl olacağını kestirmeye çalışıyorum. Kalemle silgiyle olacak iş değil gibi duruyor. Belki kebabı fotoşopa atarım, orada denerim. Ne yapıyorsun diye soran olursa da çalışıyorum derim.

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 3 Temmuz 2019 | Sayı: 618

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL: 0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 100 Euro. Uzakdoğu 150 USD.
IBAN Numaraları: TL TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66
(Alic: Murekkep basın) TL TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

